

αστια, κρέμονται τὰ μαλλιά της. Περί τῆς μεταβολῆς
πλ-ε-εις-πρ-ε-εις τὸν τύπ. ἄπρετε ἰδ. GAnagnor-
opulos Tsakon. Grammat. 18.

Ὁ μὴ πεπλεγμένος, ὁ μὴ διὰ πλοκῆς ἀπηρτισμένος
ἄν. : Ἐχει τὰ μαλλιά της ἄπλεγα Μάν. Ὁρμούσε νὰ
πιάσῃ (τὴ Γοργόνα) ποὺ τὰ μαλλιά ποὺ τὸν ἀνέπλεκα Κάλυμν.
Ἄβλεχτα τὰ ἔχω τὰ βλεξούδια μ' ἀκόμα Ἀπύρανθ. Ἐχω τὸ
κουράσι ἄπλεγο Κονίστρ. Ἀπλεχτον ἔν' ἡ κάλτσα Τραπ.
συνών. ξέπλεκος.

ἀπλήγιαστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Πελοπν.
ἄιγ.) κ. ἄ. ἀπλήαστος Ἦπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πληγιαστος < πλ-
ἄζω.

Ὁ μὴ πληγιασμένος, ὁ μὴ ἐξηλωμένος ἢ μὴ παθὼν
τραῦμα δι' ἐκδορᾶς ἢ ἄλλως, συνήθως ἐπὶ ὑποζυγίων
ἐνθ' ἄν. : Τὸ κακόμοιρο τὸ ἄλογο ποτὲ δὲν εἶναι ἀπλήγιαστο
ἀπὸ τὸ κακὸ σαμάρι - ἀπὸ τὸ πολὺ φόρτωμα Κονίστρ. κ. ἄ.
Μ' ἄρ' ἀπλήαστο Ἦπ. Τὸ κορμί του εἶναι ἀπλήγιαστο, μόνο
ἔς τὸ πόδι εἶναι πληγιασμένος Αἴγ. Πβ. ἀπλήγωτος.

ἀπλήγωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπλήγουμε Τσακων.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλήγωτος < πλ-
γώνω.

Ἀτραυμάτιστος, ἄτρωτος : Ἀπὸ τὸ λόχο μας λίγοι ἔμειναν
ἀπλήγωτοι. Συνών. ἀλάβωτος 1. Πβ. ἀπλήγιαστος.

ἀπλήμαστος ἐπίθ. Κύπρ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλήμαστος < *πλ-
μάζω, δι' ὃ ἰδ. πλημαίνω.

Ὁ μὴ ὑπὸ ὑδάτων κεκαλυμμένος, ἀπλημύριστος : Τὸ
χωράφιν μου ἔν' ἀπλήμαστον ἀκόμα.

ἀπληροφόρητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀπληροφόρετος
Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπληροφόρητος.

1) Ὁ μὴ πληροφορηθεὶς, ὁ μὴ μαθὼν τι, ὁ ἐν ἀγνοίᾳ
γεγονότος τινὸς διατελὼν σύνηθ. : Κάνεις δὲν ἔμεινε ἀπλη-
ροφόρητος, ὅλοι ἔμαθαν τὸ κατόρθωμά του. 2) Ἀνικανο-
ποίητος, ὁ μὴ ἐκπληρώσας τοὺς πόθους τοῦ Βιθυν. (Χηλ.) :
Πάει ἀπληροφόρητος ὁ δεῖνα (δηλ. χωρὶς νὰ ὑπανδρεύσῃ
τὰς θυγατέρας του, νὰ ἐκπαιδεύσῃ τοὺς υἱοὺς του κττ.)

ἀπληστα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπληστος.

Ἀπλήστως, μὲ ἀπλησίαν, ὑπερβολικῶς : Ἐφαα ἀπληστα.
Συνών. ἀχόρταστα.

ἀπληστος ἐπίθ. λόγ. κοιν.
Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπληστος.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐμπλησθῇ, ἀκόρεστος κυριολ. καὶ
μεταφ. : Ἀπληστος ἄνθρωπος, ὅσα κι ἂν κερδίσῃ δὲ χορταίνεται.
Συνών. ἀνέμπληστος, ἀχόρταστος.

ἀπλῖδα ἡ, Νάξ. (Κορων.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλῖδι.

Δέσμη λίνου κατὰ τὴν ἐξεργασίαν του : Ὑστερα ἀπὸ τὸ
γύρισμα βάνουν τοὶς ἀπλῖδες καὶ στεγνώνουν.

ἀπλῖδι τό, Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἄ.) Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλώνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀβγα-
τίζω - ἀβγατίδι, ἀναρράφτω - ἀναρραφίδι, ἀνεβο-
κατεβαίνω - ἀνεβοκατεβασίδι, γεμίζω - γεμίδι κττ.
Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 45(1933)359.

Δέσμη λίνου εἴτε ὡς τοῦτο ἐκρίζουται ἐκ τοῦ ἀγροῦ
εἴτε κατὰ τὴν περαιτέρω ἐξεργασίαν : Κοπανίζει ἓνα ἓνα
ἀπλῖδι μὲ ἓνα κόπανο Νάξ. (Κορων.) Συνών. δέσμη,
λημμάρι, μάτσο.

***ἀπλικειᾶ** ἡ, ἀμβλιτθεῖα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀπλικεύομαι = καταλύω, ἐγκαθίσταμαι.
Καλύβη. Συνών. καλύβα.

***ἀπλικειάζομαι**, ἀμβλιτθάζ-ζομαι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀπλικειά.

Καταφεύγω εἰς τόπον ἀσφαλῆ.

ἀπλόγνωμος ἐπίθ. Θράκ. (Λούπιδ.) Μακεδ. (Καστορ.)
ἀπλόγνωμους Μακεδ. (Κοζ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ οὐσ. γνώμη.

Ὁ ἀπλοῦς τὴν γνώμην, τὴν διανόησιν, ἀνόητος ἐνθ' ἄν. :
Εἶναι ἀπλόγνωμους οὐ καημένους! Μακεδ. Πόσου ἀπλόγνωμους
εἶσι, καημένοι! αὐτόθι. Συνών. ἀπλάκωτος 3, ἀπλοῖκος 2.

ἀπλοῖκος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπλοῖκος.

1) Ὁ ἀπλοῦς τοὺς τρόπους, ἀφελής, ἀπότηρευτος :
'Απλοῖκος ἄνθρωπος. Ἀπλοῖκή γυναῖκα. 2) Ἀνόητος,
εὐήθης Πόντ. κ. ἄ. Συνών. ἀπλόγνωμος.

ἀπλοκαμπιά ἡ, ἀμάρτ. ἀπλουκαδιὰ Λήμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπλόκαμπος ἡ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ
ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ οὐσ. κάμπος.

Εὐρυχωρία : Μέσ' ἔς τ'ν αὐλή μας ἔχομε ἀπλουκαδιὰ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλά 2.

ἀπλόκαρδος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀπλόκαρδους
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ οὐσ. καρδιά.

Ὁ μὴ ἀποθαφρυνόμενος ἐκ τῶν ἀτυχιῶν, γενναιοῦς
Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπλόκαρδος Θράκ. Τί ἀπλόκαρδη
γυναῖκα! Σαρεκκλ.

ἀπλοκέρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀπλοκέρα Πελοπν.
(Λεοντάρ. Μεσσ. Μαζαίικ.) Σύμ. Οὐδ. ἀπλοκέρικο Πε-
λοπν. (Μαζαίικ. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κέρα. Διὰ
τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ *ἀνεμοκέρης, ἀνοιχτοκέρης.

Ἐπὶ τῶν κερασφόρων βοσκημάτων, ὁ ἔχων τὰ κέρατα
ἀποκλίνοντα ἐνθ' ἄν. : Ἀπλοκέρα γίδα. Ἀπλοκέρικο κριάρι
-τραῖ. Συνών. ἀνοιχτοκέρης.

ἀπλοπίνακο τό, Κεφαλλ. κ. ἄ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. (λ.
λεῖσμανίαις).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ οὐσ. πινάκι.

1) Εἶδος ἀγγείου δι' οὗ μετροῦσι τὰ γεννήματα ἐν τῷ
ἁλωνίῳ. 2) Μεταφ. ἡ νόσος τοῦ Καλααζάρ (Νέα Ἡμέρα,
22 Σεπτ. 1913). — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλάδα 5.

3) Δυσαρέσκεια, βάρος ἡθικὸν Κεφαλλ. : Μοῦ κάνει
ἀπλοπίνακο νὰ δὲ θυμῶμαι - νὰ σὲ βλέπω.

ἀπλὸς ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) ἀπλὸς Καπ. (Ἀραβάν.) ἀπλὸς Μακεδ. (Καστορ.)
ἀπλὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπλὲ Τσακων. ἀπλὸς Κέρκ. Κε-
φαλλ. Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπλός, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπλοῦς.
Ὅτι ἡ λ. μεσν. μαρτυρεῖ τὸ παρὰ Ζωσίμῳ τῷ ἐπιγραμ-
ματοποιῷ ἐν Ἀνθολ. Παλατ. 6, 185, 3 «ἀπλότατον δ' ἀλὶ
τοῦτο μιτορραφὲς ἀμφίβληστρον». Καὶ ὁ τύπ. ἀπλὸς
ἤδη μεσν., ἐσχηματίσθη δὲ κατὰ τὸ βαθύς, πλατύς κττ.,
πβ. μακρὸς - μακρύς, ἀλαφρὸς - ἀλαφρὺς κττ. Ἰδ.
ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 25(1913)292.

1) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, εἰλικρινής,
ἀφελής, εὐπιστος κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ.
Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀπλὸς ἄνθρωπος. Ἀπλὴ γυναῖκα
κοιν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Πολ. 361 Β *ἄνδρα ἀπλοῦν
καὶ γενναῖον. Καὶ μεταγν. Διόδωρ. 13, 76, 2 «ἄκακος δὲ καὶ

τὴν ψυχὴν ἀπλοῦς». Συνών. σκέτιος. β) Κατὰ μετριο-
τέραν ἑκφρασιν, εὐήθης, ἀνόητος κοιν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ.
ἀρχ. Ἰσοκρ. 2,46 «ἀπλοῦς ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας».
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλάκωτος 3. 2) Ὁ καθ' ἑαυτὸν ἢ κατὰ ἓνα
τινὰ τρόπον ὑπάρχων, ὁ μὴ σύνθετος, ὁ μὴ ποικίλος ἢ ἐπι-
τετηδευμένος κοιν.: Ἀπλὰ λόγια (εἰλικρινὴς ὁμιλία. Πβ. ἀρχ.
Πλάτ. Κρατ. 405 C «κατὰ δὲ τὴν μαντικὴν τὸ ἀληθές τε καὶ
τὸ ἀπλοῦν (ταῦτόν γάρ ἐστιν)» καὶ Αἰσχύλ. Ἀπόσπ. 173 «ἀπλῶ
γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη»). Στοιχεῖα ἀπλᾶ (τὰ συνήθη τυπο-
γραφικὰ στοιχεῖα, τὰ ἄλλως καλούμενα Didot). Ἀπλὸ παννὶ
(κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ δίμιτρο) Ἰκαρ. Ἀπλὲς σεμ-
πρίες (εἶδος μισθώσεως ἀγρῶν ἄνευ συμβολαιογραφικῆς
πράξεως) Ζάκ. || Φρ. Ἀπλὸ μία (εἶδος παιγνιδίου δι' ἐλα-
στικῆς σφαίρας, καθ' ὃ συλλαμβάνει τις αὐτὴν μετὰ ἓνα,
δύο καὶ ἐξῆς μέχρι δεκαπέντε παλμῶν. Διὰ τῆς φρ. ταύτης
δηλοῦται ἢ μετὰ ἓνα παλμὸν σύλληψις τῆς σφαίρας κατ' ἀντι-
διαστολὴν πρὸς τὸ διπλό, τριπλό κλπ. καὶ τὸ παιγνίδιον
αὐτὸ) Ἐλευσ. κ. ἀ. Συνών. σκέτιος. β) Ἐπὶ κλωστής,
σχοινίου κτ., ἀπλοῦς, μόνος, ἄνευ ἐτέρου Α. Ρουμελ. (Φιλιπ-
πούπ.) Κρήτ.: Ἀπλῇ κλωστή Φιλιπούπ. Ἀπλὸ σκοινὶ Κρήτ.
Συνών. μονός. 3) Ἀπλωτός, ἀβαθὴς Κέρκ. Κεφαλλ.:
Ἀπλὸν πιάττο Κεφαλλ. Καλάθι ἀπλὸν Κέρκ. || Φρ. Ἀπλὸν στόμα
(τὸ ἀνοικτόν, τὸ αὐθαδὲς) αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ.
Χρον. Μορ. Η στ. 1740 (ἔκδ. JSchmitt) «κ' εἶδαν τὸν τόπον
ἔμνοστον, ἀπλύν, χαριτωμένον» καὶ 6603 «διὰ τὸ ἓν ἀπλὺς
ὁ τόπος». 4) Τὸ θηλ. ὡς οὐς., πρυμνήσιος κάλως συνδέων
ἐκάτερον ἄκρον τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ μετὰ τῆς πρύμνης
ἐν σχήματι τριγώνου, ἢ ὑπέρα Βιθυν. Δαρδαν. Θράκ.
(Μάδυτ.) Μύκ. Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. Προπ. (Κύζ.)
Σάμ. Σύμ.: Νά 'ναι φέρεμα ἡ-ῖ-ἀπλῇ Μύκ.

ἀπλοσυκωτία ἡ, ἀμάρτ. ἀπλυσ'κωτία Πελοπν. (Μάν.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐς. συκώτι.
Ἀδιαφορία, ἀπάθεια (διὰ τὴν σημ. πβ. ἀπλόκαρος):
Ἡ δεῖνα ἔχει ἀπλυσ'κωτία, δὲν τήνε μέλει γιὰ τίποτε.

ἀπλότῃ ἡ, Κάμπ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. κ. ἀ. ἀπλότῃ
Πόντ. (Κερασ.) ἀπλότῃ Πόντ. (Κερασ.)
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀπλότης.

1) Ἀπλότης, ἀφέλεια Κάμπ. Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ.
κ. ἀ.: Ἄσμ.
Τρεῖς κόρες φιλονικοῦσι | καὶ κριτὴν των μὲ καλοῦσι
νὰ τοῖς κρίνω μὲ ἀπλότῃ | ποῖα 'ς τὰ κάλλη νά 'ν' ἡ πρώτη
Κάμπ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. 1, 4, 3 «ἐκ
τῆς πολυλογίας οὐ θράσος διεφαίνεται, ἀλλ' ἀπλότης καὶ
φιλοσοργία». 2) Ἀπλοϊκότης, εὐήθεια Πόντ. (Κερασ.)

ἀπλοτοπιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπλουτοπιὰ Ἰμβρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπλότοπος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῶν
οὐς. ἄπλα καὶ τόπος.
Εὐρεῖα ἑκτασις γῆς, οἰκοπέδου, αὐλῆς κττ. εὐρυχωρία.
Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἄπλα 2.

ἀπλούμιστος ἐπίθ. Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Ρόδ.
κ. ἀ. ἀπλούμ'στους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπλούμιστος Πελοπν.
(Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πλουμιστός.
Ὁ μὴ διὰ ποικιλμάτων κεκοσμημένος, ἀποϊκίλτος:
Τοῦ φακιδόλ' τ' εἰν' ἀπλούμιστον ἀκόμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών.
ἀκέντητος 2.

ἀπλούτσικος ἐπίθ. σύνθηθ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οὔτσικος.
Ὁ ὀλίγον τι ἀπλοῦς, κάπως ἀφελής, οὐχὶ εὐφυής: Εἶναι
ἀπλούτσικος καὶ γελειέται εὐκόλα.

ἀπλοφέρνω ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ ρ. φέρνω.

Εἶμαι ὀλίγον τι ἀπλοῦς, εἶμαι ὀλίγον ἀφελής: Δὲ μοῦ
φαίνεται πολὺ ἐξυπνος, σὰν νὰ ἀπλοφέρῃ. Συνών. ἀλαλο-
φέρνω, βλακοφέρνω, κουτοφέρνω, μωροφέρνω,
παλαβοφέρνω, τρελλοφέρνω.

ἀπλοχάρτι τό, Κίμωλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐς. χαρτί.

Χάρτης ἀπλοῦς, ἄσημος, ὁ μὴ ἔνσημος χάρτης: Γράφω
σὲ ἀπλοχάρτι.

ἀπλόχερα ἐπίρρ. Βρώτας ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 388
ἀπλόχιρα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλοχέρης. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐλευθερίως, πλουσιοπαρόχως ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τοὺς θησαυροὺς μου ἀπλόχερα σκορπίζω

κι ἀπ' τὸ παράθυρο πετῶ

Βρώτας ἐνθ' ἄν.

ἀπλοχερῆς ἡ, ἀπλοχερέα Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν.)
ἀπλοχερὲ Δ. Κρήτ. ἀπλοχερέα Μέγαρ. ἀπλοχερῆς Θήρ.
Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κύθν. Παξ. Πελοπν. (Λακεδ. Λακων.
Τριφυλ.) κ. ἀ. ἀπλοχερῶν Πελοπν. (Λακων.) ἀπλοχερῶν Σκυρ.
Ἰμβρ. ἀπλοσερῶν Μεγίστ. ἔπλοχερῶν Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.
Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Σουδεν. Τριφυλ.) κ. ἀ.
ἔπλοχερῶν Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Ἀρν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπλόχερο καὶ τῆς καταλ. -εῖα.

1) Ὅσον δύναται νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ κοῖλον τῆς
ἐτέρας παλάμης, δράξ, ἐπὶ πράγματι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θήρ.
Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Μακεδ. (Ἀρν.) Μεγίστ.
Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Μάν. Σουδεν.)
Σκυρ. κ. ἀ.: Ἐγὼ σοῦ 'πα νὰ μοῦ δώκῃς μὴν ἀπλοχερῶν καὶ
σὺ μοῦ 'δωκῇς μὲ χούφια Ἀργυράδ. Ρίξε ἀκόμα 'ς τὸ ζυμᾶρι
τρεις ἀπλοχερῶν ἀλεύρι Μάν. Μὴ 'πλοχερῶν ἀλάτι - ἀλεύρι
- γέννημα Ἀνδρίτσ. Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Μὴ 'πλοχερῶν φακῇ
- 'οπερ' νὰ (κόλλυβα) Σουδεν. Μὴ 'πλοχερῶν ἀλεύρ' Ζαγόρ.
Μὴ ἀπλοχερῶν χόρτο Παξ. || Ἄσμ.

Χούφτις χούφτις ρίχνει τ' ἄσπρα, | 'πλοχερῶν τὰ παραγρόσια
Ἀρν. Συνών. ἀπλοχερίτσα, ἀπλόχερο 2. β) Ὅσον
δύναται νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ κοῖλον ἀμφοτέρων τῶν παλα-
μῶν ἡνωμένων Πελοπν. (Τριφυλ. Βούρβουρ.): Ρίξε μὴ
πλοχερῶν σ'τάρι 'ς τοῖς κόττες Τριφυλ. Συνών. ἀπλό-
χερο 3, διπλόχουφτα. γ) Αὐτὴ ἡ παλάμη ὡς προ-
τείνεται πρὸς εἰσδοχὴν πράγματι τινος Κεφαλλ.: Παρὰ
νὰ τὸν ἰδῶ πεθαμένονε, καλύτερα νὰ πέσουνε τὰ μάτια μου
'ς τὴν ἀπλοχερᾶ μου. Συνών. παλάμη. 2) Κτύπημα
διὰ τῆς παλάμης, ράπισμα Θράκ. (Αἰν.)

***ἀπλοχερέας** ἐπίθ. ἀπλοθερέας Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός, τοῦ οὐς. χέρι καὶ τῆς παραγω-
γικῆς καταλ. -εῖας.

Ὁ ἐπιθυμητὴς τῶν ἀλλοτρίων, κλέπτης. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀπλοχέρης 2.

ἀπλοχέρης ἐπίθ. Εὔβ. (Κονίστρ.) Θράκ. Κέρκ. (Ἀργυ-
ράδ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μήλ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Βόθρ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Δημητσάν. Καλάβρυτ. Τρι-
φυλ.) Χίος ἀπλοχέρ'ς Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀπλοχέρ'ς Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ.) Μακεδ. (Σισιάν.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἀπλοθέρης Πόντ. (Κερασ.)
ἀπλόχερος Ἀθῆν. Θήρ. Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός καὶ τοῦ οὐς. χέρι.

1) Ὁ ἔχων τὴν χεῖρα ἀνοικτὴν, ὁ εὐκόλως παρέχων
τὰ ἑαυτοῦ, φιλόδορος, ἐλευθέριος, σπάταλος Εὔβ. (Κονίστρ.)
Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Σαρεκκλ.) Κεφαλλ.